

תת"ע 11877/10/18 - מדינת ישראל נגד מירי ציפרוט

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 11877-10-18 מדינת ישראל נ' מירי ציפרוט
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלדר

המאשימה

נגד

מירי ציפרוט

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 13.4.18, הודעת תשלום קנס בגין שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וטענה: "הייתי עם אוזניות, לא השתמשתי ולא נגעתי בטלפון. הייתי עם אוזניה אחת. דיברתי בטלפון עם אוזניה. הטלפון היה לידי מתחת לבלם היד".

ביום 28.1.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר ישראל פרץ, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 13.4.18, בסמוך לשעה 11:04, נהגה הנאשמת ברכב בכביש 461, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעה למחלף עם כביש 4, נצפתה על ידי עד התביעה, שעמד עם אופנוע משטרתי מונע על גבי שטח ההפרדה במקום, כאשר היא אוחזת טלפון נייד בידה הימנית, בגובה הכתף הימנית והחלון הימני, כאשר לטלפון מחוברות אוזניות.

העד החל בנסיעה אחרי הנאשמת ובהמשך, במקביל לה, על גבי שול ימין, כאשר הוא שב ומבחין בה, אוחזת בטלפון הנייד בידה הימנית והפעם, בגובה הבטן. העד הורה לנאשמת לעצור את הרכב ואז, הבחין בה שומטת את הטלפון כלפי מטה.

העד הסביר לנאשמת את מהות העבירה ורשם מפיה את הדברים הבאים: "אני בסך הכל שמתי אותו ביד. זה לא כמו שאתה אומר. הייתי בשיחה עם אוזניות ושמתי אותו בצד. אין לי התקן קבוע. אני לא יודעת שאסור להחזיק את הטלפון ביד. הנחתי אותו בצד. אני לא מוכנה לקבל את הדו"ח הזה, תשאיר אותו". הדו"ח הושאר על גבי השמשה הקדמית של הרכב, שכן הנאשמת סירבה לקבל אותו מידי העד.

על פי גרסת הנאשמת, היא נהגה כאמור, אך הטלפון היה מונח ליד ידית הבלם והיא השתמשה באוזניות, לצורך שיחה טלפונית. הנאשמת אישרה כי העד נסע במקביל לרכבה, אך הכחישה כי אחזה את הטלפון בידה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עבר את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד הבחין לראשונה בעבירה בעודו בעמידה ובהמשך, לאחר שהחל בנסיעה במקביל לרכב הנאשמת, הבחין בה כאשר היא עדיין מחזיקה טלפון נייד בידה וכן, ציין כיצד אחזה בטלפון הנייד בכל שלב. העד פירט את אופן האחיזה של המכשיר, לרבות העובדה כי למכשיר חוברו אוזניות, כפי שטענה הנאשמת עצמה וציין כי שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשמת, עד לעצירתה.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן הנאשמת, על אף שבית המשפט שב והסביר לה מספר פעמים, כי עליה לחקור את העד בחקירה נגדית וכיצד לעשות כן, נמנעה מחקירתו לגופו של אירוע.
3. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

4. גרסת הנאשמת לא עשתה עלי רשם אמין וזאת בלשון המעטה. במועד רישום הדו"ח, הודתה למעשה הנאשמת בביצוע העבירה, אך בהמשך, במועד ההקראה, הציגה גרסה אחרת, לפיה, עשתה שימוש באוזניות ובהמשך טענה, כי עשתה שימוש באוזניה אחת והטלפון היה מונח

מבלי שנגעה בו. בדיון ההוכחות, טענה שוב, כי השתמשה באוזניות והציגה גרסה לקונית ביותר לאירוע.

5. בנוגע לשימוש בטלפון נייד באמצעות אוזניות, נקבע ברע"פ 3237/99 **אהובה לוי נגד מדינת ישראל**, כי "תכליתו של האיסור שקובעת תקנה 169 הנ"ל היא למנוע מצב שבו "מתנתק" הנוהג ברכב מסביבתו על-ידי הצמדת אוזניות לשתי אוזניות, וזאת להבדיל מ"כרסום" גרידא ברמת הקשב של הנהג וביכולת לקלוט "קולות" המושמעים בסביבתו הקרובה". מכאן, כי גם אם הייתה מתקבלת גרסתה של הנאשמת, לפיה, לא אחזה בטלפון הנייד, אלא השתמשה באוזניות לצורך שיחה, הדבר אסור, על פי תקנה 169 לתקנות התעבורה והפרשנות לעיל.

6. בע"פ 4004/98 **ורשבסקי נגד מדינת ישראל**, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :
"לאמור במצב של עדות הנאשמת מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשמת. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחור... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

7. גרסתו של עד התביעה עשתה עלי רושם מהימן ביותר, כמפורט לעיל ולפיה, אני דוחה את טענתה הלא עקבית של הנאשמת, לפיה, עשתה שימוש באוזניה אחת בלבד.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשמת עברה עבירה כמוחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ב אדר א' תשע"ט, 27 פברואר 2019, במעמד הצדדים

